

BODA MAGDOLNA

festmény

*bónapok óta dolgoztam rajta,
még ki se száradt a vásznon a festék,
egy unatkozó délutánon rátenyereltél,
és most törölgeted maszatos kezed
a nadrágodba, bosszankodsz, hogy nem jön le,*

*marad a festékben a meggondolatlan mozdulat,
éjszakáink harsánysága, tenyered melege,
az acetonos víz, veszélyes örvény a lefolyóban,*

*fuccs, vége,
a semmi végleg benyeli az egészet,
monoton vízcsobogásban oldva,*

*ujjaim labirintusvonalaiban pedig marad a kép,
üres órámban, jobb híján, megfestem a szivárványt,
Pénélopé avantgard,*

reggelre visszatörölöm egyenként minden színét.

kagylót is...

*Kagylót vettem, meg langusztát
a polip és kalamári mellé.
A kagyló, ha zárt, azt mondják,
forró vízbe kell dobni, hogy felnyíljon.
Kiszedtem a húst,
de micsoda erősen kötődött
az ín a héjhoz!? vagy ínhoz a héj?!,
alig tudtam elválasztani tőle,
úgy kapaszkodott, olyan erősen,
pedig már nem is élt,
de még a halálban se adta magát könnyen,
húsa pedig alig, szinte semmi,
ujjaim között lapult élettelenül, puhán.*

[*Boda Magdolna versei*]

*Vajon tudta, hogy élt,
vagy csak történt vele az élet és a halál?
Lelke, ha volt egyáltalán,
a konyhám gőzébe diffundált;
akaratlanul belélegzem.
Így ülepszik tudóm alveólusaiba;
királyi lakomának álcázva
a sumák halál.*

BODA MAGDOLNA (1956) Szegeden élő költő. Utóbbi kötete: *Óperenciás lavór víz* (2011).